

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Многим добрима браћо и сестре Господ је обдарио овај свет и род људски и свакога човека посебно. Дао нам је све што нам је потребно за овај земаљски живот и све што нам је потребно за живот вечни. А од људи шта тражи? Тражи веру у Њега, и само веру. „Ко верује у мене ако и умре живеће“ рекао је Господ. У ту хармонију Божију коју је Бог створио, овај свет дивни, да сунце се рађа свако јутро а залази свако вече. Дакле, природа беспрекорно врши вољу Божију и све што је Бог створио врши закон Божији и по њему се понаша и управља. Једино је човек постао бунтовник у овоме свету. Он се побунио против те хармоније. Хтео је више него што му је било одређено, хтео је да послуша не Бога него ђавола, да се изједначи са Богом, као што је змија рекла Еви у Рају *зна Бој да ви нећете умрећи нећете бићи као бојови, знаћи шћа је добро шћа је зло.*

И човек је увео грех у овај свет, а са грехом дошле су и све друге невоље. Дошла је болест, дошла је смрт. Ушао је ђаво у овај свет, који се шуња око нас људи, између нас, облеће и напада свакога од нас и упућује нас да чинимо оно што је противно закону Божијем, и авај, врло често ми њега радо слушамо.

Постоје многобројне и разне болести у друштву, у свету. Постојале су раније постоје и данас и сваки дан се појављују неке нове болести. Али међу старим болестима била је најстрашнија болест губа. Губа која кад нападне човека онда му се тело распада у гноју и смраду а та је болест толико опаснија што је била прелазна и заразна. Зато је закон у Старом завету предвиђао шта са тим губавцима треба радити, како они треба да живе? Да живе издвојени од осталог народа, да не долазе у додир ни са ким јер се та болест врло лако преноси. Она почиње, рекло би се наивно, са неком пегом на телу, било ком

делу тела, а онда се шири и обухвата цело тело које на живом човеку труне и распада се.

Данашње Свето Јеванђеље говори нам о једном страшном случају када се појавио не један губави него десет њих који су били разнога сталежа и разне народности али их је невоља сјединила и приближила. Они су путовали заједно, они су између себе комуницирали али са другим народом нису. И када је Господ путовао са својим ученицима, проповедао своју науку, сretoше га, вели Јеванђеље, десет губаваца. И ставши из далека повикаше, пазите из далека. Нису смели по закону да приђу ближе и да траже рецимо милост, да траже помоћ од Господа Христа, него из далека стадоше и повикаше: *„Помилиј нас сине Давидов.“* А то значи помози нам да се исцелимо. По закону ако се неки од губаваца неким чудом излечио, он је морао да иде код свешетеника да свештеник утврди да се он излечио, да му даде потврду и онда је он могао са другим људима комуницирати. И кад ових десет губаваца повикаше Господу Исусе сине Давидов *ѵомилиј нас*, Он им рече: *„Идиѿе и ѵокажиѿе се свешѿеницима.“* И они послушаше.

У томе и јесте моћ вере, у томе моћ речи Божије. Ако питамо за савет некога и добијемо треба га испунити. Тако и они – чувши *идиѿе свешѿеницима и ѵокажиѿе се*, пођоше они и гле успут приметише да болести на њима нема, да су оздравили сви, свих десет. Успут оздравили. Један од њих видећи то, доживевши то чудо на себи врати се, дође пред Господа, паде ничице пред њим и заблагодари му за ово добро које му је Господ учинио. А Господ га благо упита: *Зар се нису десетѿорица очистѿили? Где су остѿала деветѿорица? Зар се нико не нађе од њих да се врати да заблагодари Боју неѿо само овај стѿранац; био је Самарјанин.* И ако се Самарјани и Јевреји нису трпели, али ова болест је њих

била приближила и сјединила заједно. И овај Самарјанин се врати, заблагодари Богу, а они остали остадоше неблагодарни.

Нема ништа веће браћо и сестре од неблагодарности у овоме свету. А треба благодарити што каже апостол Павле, *на свему благодариће*. Било да смо здрави, било да смо болесни, било да смо сиромашни или богати треба Богу благодарити. Јер Бог нам је дао све што нам треба за живот; и очи и руке и ноге и главу, дакле, и највећи инвалид има за шта Богу да благодари јер је примио велике дарове Божије. Сваки дан примамо, примамо сунце Божије које нас обасјава и даје земљи плодност да може да рађа и да нам даје храну из себе. Даје нам кишу, даје нам ветар, даје нам кад треба и студен. Све је то потребно за живот природе и за живот човека. Дакле, на свему благодарите. А неблагодарност је велики грех пред Богом па и пред људима. Ако смо некада неке учинили неко добро дело, ма како оно било мало или велико, а он је остао неосетљив, нас је то погодило и ми се осећамо увређеним. Како, ја му чиним то и то а он ништа! Међутим треба се онда сетити колико смо ми од Бога примили дарова а да му нисмо благодарили.

Ето браћо и сестре. И још нешто, губа, болест губе јесте знак и симбол греха. Као што је исцељење од губе било поверено свештеницима да утврде тако и питање греха Бог је дао свештеницима ту моћ да грехе разрешују над људима. Кроз покајање, кроз свету Тајну исповести свештеник и нико други нема могућности ни право да нас ослободи наших грехова. Тако да наши греси су у ствари једна врста губе која напада не тело него напада душу. И уколико је душа претежнија од тела утолико је ова болест духовне и душевне губе грех опаснији од оне губе која је тело нападала и од које се тело распадало. Зато браћо и сестре када осетимо у себи или на себи неки грех, неку страст, него зло у себи, мржњу, гордост, сујету, неправду да

чинимо другима, треба да знамо да нас је напала болест губе и да тражимо свештеника, да идемо да би смо се очистили и ослободили. Па тек онда за то ослобођење од грехова, од те болести губе, да Богу благодаримо, а поготову за свете Тајне Божије које нам је дао, свету Тајну причешћа. Колико ту треба благодарности од свакога од нас Богу да узнесемо јер дајући нам своје свето Тело и Крв за храну и пиће ми се сједињујемо са Богом и тако припремамо себе за живот вечни. А ради тога је и Господ и дошао у овај свет – да људима дарује живот вечни.

Нека би дао Бог да нам овај свети пост, ево скоро ће ако Бог да, рођење Христово – Божић, да га припремљени постом, молитвом, исповешћу и покајањем дочекамо и примимо богомладенца Христа у своје душе у своја срца и да му у нама буде боравак пријатнији и топлији него у хладној витлејемској пећини. А да ми останемо вазда са Господом нашим и у овоме животу да би смо били са њим и у Царству небескоме где ћемо, ако Бог да, са свима светима славити Оца и Сина и Светога Духа кроза све векове и сву вечност.

Амин.